

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Kommissionen er af den opfattelse, at forsyningspligtigheder også omfatter indvinding, opmagasinering, oplagring og behandling af samt forsyning med overfladevand eller grundvand med henblik på el-produktion fra vandkraftressourcer, sejlads og beskyttelse mod oversvømmelse. Desuden henhører privatforbrug også under forsyningspligtigheder.

Sagsøgte anvendelse af begrebet »forsyningspligtighed« er i strid med vandrammedirektivets artikel 9. Sagsøgte udelukker forsyningspligtigheder, såsom opmagasinering, der foretages med henblik på el-produktion fra vandkraftressourcer, sejlads og beskyttelse mod oversvømmelse, fra forsyningspligtighedernes anvendelsesområde som omhandlet i direktivet. En sådan snæver fortolkning er ikke i overensstemmelse med vandrammedirektivets, underminerer vandrammedirektivets artikel 9's funktion og bringer opfyldelsen af direktivets formål i fare.

Det er korrekt, at medlemsstaterne råder over en vis skønsmargin til på grundlag af vandrammedirektivets artikel 9 at udelukke forsyningspligtigheder fra omkostningsdækningen. De kan således tage hensyn til omkostningsdækningens sociale, økologiske og økonomiske følger samt til de geografiske og klimatiske forhold. Desuden kan en medlemsstat i henhold til vandrammedirektivets artikel 9, stk. 4, beslutte ikke at anvende bestemmelserne i vandrammedirektivets artikel 9, stk. 1, andet punktum, for så vidt angår prissætningspolitikken og dækningen af omkostninger ved forsyningspligtigheder. Det er en forudsætning herfor, at der er tale om en eksisterende praksis i medlemsstaten, og at dette ikke anfægter sigtet med og opfyldelsen af dette direktivs mål.

Den af sagsøgte fastsatte fuldstændige udelukkelse af forsyningspligtigheder i vidt omfang går imidlertid langt ud over denne skønsmargin.

(¹) EFT L 327, s. 1.

Sag anlagt den 20. november 2012 — Europa-Kommissionen mod Forbundsrepublikken Tyskland

(Sag C-527/12)

(2013/C 26/68)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved T. Maxian Rusche og F. Erlbacher, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Forbundsrepublikken Tyskland

Sagsøgerens påstande

— Det fastslås, at Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 288 TEUF, artikel 108, stk. 2, TEUF, effektivitetsprincippet, artikel 14, stk. 3 i

forordning (EF) nr. 659/1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93 (¹) og artikel 1, 2 og 3 i Kommissionens afgørelse 2011/471/EU af 14. december 2010 om Tysklands statsstøtte C 38/05 (ex NN 52/04) til Biria-gruppen (²), idet den ikke har vedtaget alle de nødvendige foranstaltninger for at muliggøre en omgående og effektiv gennemførelse af Kommissionens afgørelse ved tilbagesøgning af den tildelte støtte.

— Forbundsrepublikken Tyskland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 288 TEUF, artikel 108, stk. 2, TEUF, effektivitetsprincippet, artikel 14, stk. 3 i forordning (EF) nr. 659/1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93 og artikel 1, 2 og 3 i Kommissionens afgørelse 2011/471/EU af 14. december 2010 om Tysklands statsstøtte C 38/05 (ex NN 52/04) til Biria-gruppen, idet den ikke har vedtaget alle de nødvendige foranstaltninger for at muliggøre en omgående og effektiv gennemførelse af Kommissionens beslutning ved tilbagesøgning af den tildelte støtte.

Kommissionen er af den opfattelse, at det af sagsøgte valgte middel til tilbagesøgningen, nemlig at gøre et civilretligt krav gældende og efterfølgende anlægge et fuldbyrdelsessøgsmål ved de tyske civile retter, ikke er egnet til at muliggøre en omgående og effektiv gennemførelse af Kommissionens afgørelse. Subsidiært gør Kommissionen gældende, at sagsøgte indtil datoen for sagens anlæg ikke har benyttet sig af sit foreløbige fuldbyrdelsesgrundlag i henhold til udeblivelsesdommen til gennemførelse af Kommissionens afgørelse.

(¹) EFT L 83, s. 1.

(²) EUT 2011 L 195, s. 55.

Appel iværksat den 21. november 2012 af Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) til prøvelse af dom afsagt af Retten (Syvende Afdeling) den 13. september 2012 i sag T-404/10 — National Lottery Commission mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag C-530/12 P)

(2013/C 26/69)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) (ved P. Bullock og F. Mattina, som befuldmægtigede)

Den anden part i appelsagen: National Lottery Commission

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Den appellerede dom ophæves.
- National Lottery Commission (sagsøgeren i sagen for Retten) tilpligtes at betale Harmoniseringskontorets omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

Harmoniseringskontoret gør tre anbringender gældende, nemlig (i) tilsidesættelse af varemærkeforordningens⁽¹⁾ artikel 76, stk. 1, (ii) tilsidesættelse af Harmoniseringskontorets ret til at blive hørt, og (iii) den åbenbart selvmodsigende og urigtige gengivelse af de faktiske omstændigheder, der har påvirket den appellerede dom.

Første anbringende er opdelt i to led. For det første tilsidesatte Retten varemærkeforordningens artikel 76, stk. 1, som Domstolen fortolkede i forbindelse med varemærkeforordningens artikel 53, stk. 2 og gennemførelsesforordningens⁽²⁾ regel 37 i Elio Fiorucci-dommen, i det omfang den baserede sig på bestemmelser i national lovgivning, nemlig artikel 2704 i den italienske borgerlige lovbog, som ikke var blevet påberåbt af parterne og derfor ikke udgjorde en del af sagens genstand for appelkammeret. For det andet tilsidesatte Retten varemærkeforordningens artikel 76, i det omfang den baserede sig på national retspraksis, nemlig ovennævnte afgørelse nr. 13912 af 14. juni 2007 afsagt af Corte Suprema di Cassazione, hvortil der er henvist i den appellerede doms præmis 32, hvilken ikke var blevet gjort gældende af parterne, og som ikke udgjorde en del af sagens genstand for appelkammeret.

Andet anbringende vedrører tilsidesættelsen af Harmoniseringskontorets ret til at blive hørt, i det omfang Harmoniseringskontoret ikke fik mulighed for at fremsætte bemærkninger til formelle og materielle aspekter vedrørende Corte Suprema di Cassationes afgørelse. Det kan ikke udelukkes, at Rettens begrundelse og konklusion havde været anderledes, hvis Harmoniseringskontoret havde haft denne mulighed.

Det tredje anbringende vedrører den åbenbart selvmodsigende og urigtige gengivelse af de faktiske omstændigheder, der har påvirket Rettens begrundelse og konklusion. Harmoniseringskontoret er af den opfattelse, at Retten fejlfortolkede og fordrejede appelkammerets analyse så vel som National Lottery Commissions egne argumenter og undlod at tage i betragtning, at appelkammeret anvendte den korrekte retlige standard efter italiensk ret, idet den fandt, at National Lottery Commission ikke havde fremlagt bevis for, at datoen på postkontorets stempel, som var sat på 1986-aftalen, ikke var afgørende.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26.2.2009 om EF-varemærker (EUT L 78, s. 1).

⁽²⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 2868/95 af 13.12.1995 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 40/94 om EF-varemærker (EFT L 303, s. 1).

Sag anlagt den 23. november 2012 — Europa-Kommissionen mod Storhertugdømmet Luxembourg

(Sag C-532/12)

(2013/C 26/70)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved P. Hetsch, O. Beynet og A. Tokár, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Storhertugdømmet Luxembourg

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Storhertugdømmet Luxembourg har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 72, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/81/EF af 13. juli 2009 om samordning af fremgangsmåderne ved ordregivende myndigheders eller ordregiveres indgåelse af visse bygge- og anlægs-, vareindkøbs- og tjenesteydelseskontrakter på forsvars- og sikkerhedsområdet og om ændring af direktiv 2004/17/EF og 2004/18/EF⁽¹⁾, idet det ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet, eller under alle omstændigheder ikke har meddelt nævnte bestemmelser til Kommissionen.
- Storhertugdømmet Luxembourg pålægges i henhold til artikel 260, stk. 3, TEUF en tvangsbøde på 8 320 EUR pr. dag fra datoen for dommens afsigelse i den foreliggende sag.
- Storhertugdømmet Luxembourg tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Fristen for gennemførelse af direktiv 2009/81/EF udløb den 21. august 2011.

⁽¹⁾ EUT L 216 af 20.8.2009, s. 76.